

Sygn. akt I CSK 2313/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

w sprawie z powództwa P. M., S. M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Lasom Państwowym Nadleśnictwu G.
z udziałem Prokuratora Okręgowego w S.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia
2022r.,
skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w N.
z dnia 23 września 2021 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Skarbu Państwa od wyroku Sądu Okręgowego w N. z 23 września 2021 r. w sprawie z powództwa P. M. i S. M. przeciwko Skarbowi Państwa - Lasom Państwowym - Nadleśnictwu G. przy udziale Prokuratora Okręgowego w S. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, o przede wszystkim publicznoprawnym celu (postanowienia SN: z 7 października 2020 r., II CSK 670/19; z 24 lutego 2016 r., V CSK 488/15). Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie

jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rolą skargi kasacyjnej nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i prawa pozytywnego.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący przytoczyli przesłankę z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (m.in. postanowienia SN: z 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07; z 26 lutego 2008 r., II UK 317/07; z 9 maja 2008 r., II PK 11/08; z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się oczywistość naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia SN: z 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, z 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, z 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08).

Skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi wiążącą się z faktem, że Sąd Okręgowy w N. w sposób oczywisty naruszył przepisy prawa materialnego, tj. art. 15 ust. 1 dekretu z 16 sierpnia 1949 r. o wymianie gruntów i art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o scalaniu i wymianie gruntów poprzez błędną ich wykładnię oraz art. 10 ust. 1 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że decyzja w

sprawie zatwierdzenia projektu wymiany i regulacji gruntów wydana na podstawie ww. dekretu oraz decyzja w sprawie zatwierdzenia projektu scalenia gruntów wydana na podstawie wskazanej ustawy nie tworzą nowego stanu prawnego nieruchomości objętej wymianą i scaleniem w znaczeniu przedmiotowym, a w konsekwencji właściciel nieruchomości objętej wymianą i scaleniem gruntów, który nie był uczestnikiem postępowania wymiennego i scaleniowego, pozostaje właścicielem nieruchomości pierwotnej i może dochodzić roszczeń wynikających z jego prawa własności.

Skarżący powołuje wprawdzie bogate orzecznictwo, jednak dotyczy ono sytuacji, w których właściciele gruntów objętych postępowaniem scaleniowym otrzymali w zamian za grunty posiadane przed scaleniem inne grunty. Tymczasem w niniejszej sprawie z ustaleń sądu meriti wynika, że postępowanie scaleniowe nie wprowadziło żadnych zmian, jeśli chodzi o zakres władania spornymi gruntami przez Skarb Państwa. W takiej sytuacji nie jest wykluczone uznanie, że właściciel gruntów objętych scaleniem, który nie był uczestnikiem postępowania scaleniowego, zachowuje prawo własności gruntów w granicach sprzed postępowania scaleniowego albowiem nie narusza to interesów i prawa własności pozostałych uczestników postępowania scaleniowego.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[as]